

LIBRIS

We know
books

Copyright © Hyperliteratura, 2025, pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

www.Facebook.com/Hyperliteratura
www.Instagram.com/editura.Hyperliteratura
www.Youtube.com/Hyperliteratura

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Intre-limburi

Tehnoredactor: Dan Iancu
Corector: Dragoș Cărbuneanu

Coperta: Andrei Ruse

Tiraj 1 (noiembrie 2025): 300 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOVIANY, OCTAVIAN

Între limburi / Octavian Soviany.- București : Hyperliteratura, 2025

ISBN 978-606-9671-49-8
821.135.1

OCTAVIAN SOVIANY

Între limburi

seria *Lelian*,
cartea a VI-a

Hyperliteratura

Partea a XIII-a	
Fără Julien.....	9
Capitolul I	
Iarăși la fermă.....	17
Capitolul II	
Despărțirea.....	26
Capitolul III	
Toți avem o singură mamă.....	33
Capitolul IV	
Cotorul de măr.....	42
Capitolul V	
Numărul 40.....	52
Capitolul VI	
O cătană bătrână.....	63
Capitolul VII	
Eroul.....	72
Capitolul VIII	
Plecarea.....	85
Capitolul IX	
Cazarma din Reims.....	93
Capitolul X	
O revedere nu tocmai plăcută.....	105
Capitolul XI	
Molima.....	114
Capitolul XII	
O răzbanare neizbutită.....	123
Capitolul XIII	
Vreau să uit tot!.....	132
Capitolul XIV	
Pisicul negru.....	142

Capitolul XV	
Hidropații.....	151
Capitolul XVI	
Ferma noastră cea de toate zilele.....	162
Capitolul XVII	
Cât de bine îi venea uniforma!.....	172
Capitolul XVIII	
Ipoteca.....	182
Capitolul XIX	
Pauline.....	189
Capitolul XX	
Un drum la Champdoux.....	196
Capitolul XXI	
Printișorul.....	202
Capitolul XXII	
Valentin Simond.....	212
Capitolul XXIII	
Deșteptarea.....	221
Capitolul XXIV	
Charlot se amuză.....	228
Capitolul XXV	
Parisul pe viu.....	235
Capitolul XXVI	
Revin în literatură.....	243
Capitolul XXVII	
Ivry.....	251
Capitolul XXVIII	
Reîntoarcerea.....	260
Capitolul XXIX	
Fericire.....	270
Capitolul XXX	
L'Hôpital de la Pitié.....	281

Capitolul XXIV Încă o despărțire.....	591
Capitolul XXV Noi semne de boală.....	599
Capitolul XXVI Iată-l pe diavol!.....	607
Capitolul XXVII Buna mea Rosalie.....	619
Capitolul XXVIII Ultima filă.....	629
Epilog.....	645

Hyperliteratura

www.Hyperliteratura.ro
office@hyperliteratura.ro

[www.Facebook.com/Hyperliteratura](https://www.facebook.com/Hyperliteratura)
[www.Instagram.com/editura.Hyperliteratura](https://www.instagram.com/editura.Hyperliteratura)
[www.Youtube.com/Hyperliteratura](https://www.youtube.com/Hyperliteratura)

DISCLAIMER:

Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

LBRIS

We know
books

Partea a XIII-a

Fără Julien

Scriu pentru că nu pot să mă spovedesc.

Inima mea nu s-a putut deschide niciodată în fața vreunei făpturi în carne și oase. Pur și simplu nu-mi pot dezvălui gândurile și simțămintele unor ființe concrete, oricât mi-ar fi acestea de apropiate. Cu atât mai puțin unui preot. La prima mea spovedanie am trecut sub tăcere ceea ce socotisem atunci că era cel mai greu dintre păcatele mele: acela că nu-l iubeam pe bunul Dumnezeu din tot sufletul și din toată inima mea. Apoi, atâta timp cât mama a avut suficientă autoritate asupra mea pentru a mă sili să mă spovedesc și să mă împărtășesc de câte-va ori pe an, nu i-am spus preotului decât ce am socotit eu de cuviință. Se pare că părintele Benoît îmi înțelesese această neputință – căci e vorba de o neputință, de un fel de infirmitate, nicidecum de vreo rea-voință din partea mea – și a considerat că versurile de căință pe care le scrisesem la Mons, și care îmi țâșniseră de-a dreptul din inimă, prețuiam mai mult decât o spovedanie inevitabil superficială și incompletă. Dar părintele era un preot unic în felul său, era cu adevărat omul lui Dumnezeu. De aceea n-am avut încredere în niciun alt slujitor al altarului, nu mi-am căutat niciun alt duhovnic, iar de la ieșirea din închisoare nu m-am mai spovedit niciodată, deși îmi doresc atât de mult un sfârșit creștinesc. Până voi găsi tăria să trec pragul unui confesional, rămân aceste rânduri, nu știu cât de sincere, nu știu cât de adevărate, despre soarta sărmanului Lelian, pe care mi-e tot mai greu să le pun pe hârtie. Tocul a devenit parcă de o sută de ori mai greu, îmi tremură între degete, îmi găsesc cuvintele tot mai anevoios, obosesc repede, iar după câteva paragrafe trebuie să mă opresc și să-mi trag sufletul îndelung.

Oare când va veni (dacă va veni vreodată) ziua când în josul unei pagini voi putea scrie cuvântul „final”? Iar momentul în care îmi voi duce povestea la bun sfârșit va fi neapărat unul de mulțumire? Sau dimpotrivă? Deși am o vârstă la care alții se socotesc încă tineri, trupul meu e atât de subrezit încât cred că doar dorința de a-mi duce cartea până la capăt îmi mai dă un strop de putere și mă mai ține în viață. Dar ce se va întâmpla după ce voi isprăvi, dacă voi isprăvi? De atunci înainte viața mea – atâta câtă mai e – nu va mai avea cu adevărat nicio noimă și cinstit ar fi ca, după ce voi pune punct acestei istorisiri, care parcă n-ar vrea să se termine niciodată, să-mi dau și ultima răsuflare. Dacă nu cumva îmi lungesc voit povestirea tocmai din dorința de a-mi amâna moartea de care mi-e atât de frică și care mă tem să nu mă găsească nepregătit.

În basmele arabe se întâmplă adesea ca eroii să-i supraviețuiască unei primejdii de moarte cu ajutorul unei povești, dar nu e și cazul meu. Eu povestesc doar pentru a-mi încheia socotelile cu mine însumi. Nu cu contemporanii mei, ce îmi poartă o ură totuși greu explicabilă, ci cu propria mea conștiință, care mă împiedică, poate, să mor liniștit. Spun asta deși mi s-a făcut silă de toate vorbele mari, iar în momentele mele de îndoială îmi dau seama că suntem neant și, în consecință, toate făptuirile noastre – inclusiv această poveste la care trudesesc ca o cârțiță – sunt perfect inutile.

Singurul pai de care mă mai pot agăța este credința, chiar și așa, slabă și șovăielnică, cum mi-o simt.

Încerc să-mi spun regulat rugăciunile și câteodată – pentru a-i face pe plac mamei care îmi trimite un zâmbet de acolo de unde e – mă stropesc cu puțină apă sfințită. Duminicile mă străduiesc să fiu prezent totdeauna la liturghie. Dar îmi dau seama că nu asta vrea Dumnezeu de la noi. E ciudată naivitatea cu care cei mai mulți credin-

cloși socotesc că dacă își îndeplinesc îndatoririle religioase cu conștiinciozitatea cu care se prezintă un funcționar la slujba lui de la minister și-au și asigurat beatitudinea veșnică, alături de sfinți. Dar eu nu cred că paradisul se cucerește atât de ușor. Locul acolo – un loc la care nu știu dacă pot îndrăzni să aspir – costă lacrimi și suferință.

N-am renunțat nici la micile mele plimbări zilnice. Ele se sfârșesc de obicei într-o cârciumă puțin frecventată, la care obișnuiesc să-mi iau o parte din rația mea zilnică de băutură. Beau în general vin, căci măruntaiele mele șubrede nu mai suportă absintul.

De la o vreme însă cu prilejul acestor plimbări au început să se întâmple lucruri ciudate.

În două sau în trei rânduri am avut iarăși senzația că sunt spionat.

Întorcându-mă acasă, am observat că, la vreo cincizeci de pași de maghernița în care m-am ferecat ca să duc până la capăt povestea lui Lelian, staționa o trăsură închisă. Perdelele erau trase. Rămăsese doar o mică întredeschizătură prin care doi ochi se uitau la mine stăruitor. Mi s-a făcut frică. Poate intrasem din nou în atenția poliției, care mă hărțuise mult timp din cauza pretinsului meu trecut comunard, apoi, brusc, a părut că uitase de mine. Așa că am grăbit pasul cât am putut și am urcat aproape în fugă scările spre cămăruța mea de sihastru de la mansardă. Odată ajuns acolo, m-am prăbușit pe un scaun, aproape sufocat din cauza efortului, dar doar după ce am avut grijă să verific dacă nu mă pândeau nimeni pe coridor și să încui ușa de două zori.

Trăsura a fost tot acolo și în zilele imediat următoare.

Am încercat să-mi înving frica, să trec pe lângă ea luându-mi un aer cât mai nepăsător, dar de cum intram în clădire, picioarele mele o luau la goană pe scări, ca în virtutea unui impuls pe care nu-l puteam stăpâni.

Mi-am spus în zadar – dorind să-mi alung teama – că pesemne închipuirea mea o luase razna din nou și că

trăsura cu pricina nu avea nici o legătură cu mine. Privirea care se strecura printre perdele și pe care o simțeam aproape fizic cum se oprește stăruitor asupra mea și cum se lipește de mine, îmi era destinată cu siguranță.

Am răsuflat ușurat când trăsura a dispărut la fel de brusc precum apăruse și așa fi pus totul pe seama nervilor mei zdruncinați și a imaginației mele bolnăvicioase, dacă la o zi sau două după aceea, în momentul în care mă întorceam de la plimbarea mea zilnică, nu m-aș fi pomenit strigat de portăreasa, căreia îi dădusem de înțeles de cum mă mutasem acolo că nu-mi place să stau la pălăvrăgeală.

– Hei, domnu’! Hei, domnu’!

Bătrâna asta murdară și guralivă întrupa toate beteșugurile portăreselor pariziene. Încercase să-mi intre sub piele și să-mi câștige încrederea, dar nu i-am dat niciodată vreun gologan, i-am tăiat repede macaroana când voise să mă pună la curent cu bârfele zilei, și treceam mereu repede pe lângă ea, nebăgând-o în seamă. Eram sigur că mă vorbește de rău pe la spate, dar puțin îmi păsa.

Ce naiba voia acum hoasca dracului de la mine?

– Cu mine vorbești? – am întrebat-o pe un ton cam răstit, vrând să-i tai de la început cheful de vorbă.

Baba și-a luat un aer important, apoi mi-a spus aproape în șoptă, ca și cum mi-ar fi împărtășit un secret:

– A întrebat unu’ de dumneavoastră. Voia să urce, da’ i-am zis că nu sunteți acasă.

Frica și-a arătat colții din nou, iar inima a început să-mi bată mai repede:

– Ești sigură că mă căuta pe mine?

Era o întrebare pur retorică, la care babornița mi-a răspuns cu un rânjet:

– Dumneavoastră nu sunteți așa lesne de confundat...

– Și nu l-ai întrebat cine e și ce vrea?

– N-am îndrăznit...

– De ce? Ai crezut că era de la poliție?

– Aș! Prea era pus la patru ace ca să fie vreun polițai...

– Tânăr? Bătrân?

– Tânăr. Așa ca la douăj’ de ani și urâțel foc... A zis că o să mai treacă el pe aici într-o zi.

– Dacă mai apare, să-i spui că nu sunt acasă și să nu-l lași să urce în niciun chip... Știi foarte bine că n-am chef de vizite...

– O fi vreo rudă... – își dădu cu părerea bătrâna.

– Puținele rude pe care le mai am își văd de treaba lor și nu vin să mă deranjeze.

Într-adevăr, după moartea mamei rupsesem legăturile cu cei de la Champdoux, iar cu alte rubedenii nu avusesem legături strânse niciodată. Să fi dat oare de urmele mele vreunul dintre puținii mei cititori? Nu era cu totul exclus: acum un an sau doi, înainte de a mă retrage cu totul din viața publică, mai avusesem o mână de admiratori, unii chiar mă proclamaseră „regele poezilor”, fuseseră și câțiva tineri artiști care îmi dădeau târcoale destul de stăruitor, dar toate acestea aparțineau de acum trecutului: de când începusem povestea lui Lelian rupsesem orice legătură cu viața literară a Parisului.

Mi-am călcat pe inimă și i-am dat portăresei câțiva gologani de rachiu. Hoasca m-a răsplătit cu un surâs unsuros, dându-mi toate asigurările că mă va păzi și de atunci înainte de orice vizitator nedorit.

Am urcat în camera mea destul de neliniștit.

Mă întrebam dacă exista vreo legătură între acest necunoscut care se interesase de mine și trăsura din care fusesem spionat cu câteva zile în urmă. Cui îi stărnisem iarăși atenția, după ce reușisem pentru un timp să mă fac uitat și să trăiesc într-o oarecare liniște prielnică scrisului?

Mi-am amintit apoi că, într-o vreme, avusesem impresia că în lipsa mea sau în timp ce dormeam, cineva umbla la manuscrisul lui Lelian.

Atunci pusesem această impresie pe seama excesului meu de imaginație și a băuturii, dar poate că lucrurile nu stăteau tocmai așa.

Cineva se interesa în continuare de mine și, bănuiesc, nu cu cele mai bune intenții.

Capitolul I

Iarăși la fermă

Nu, după cum voi afla mai târziu, Julien n-a pățit nimic rău nici în noaptea aceea, nici în zilele imediat următoare.

După spaima pe care o încercasem, m-am liniștit greu și abia când a început să se lumineze de ziua am reușit să fur câteva ceasuri de somn.

Când m-am trezit, soarele era înălțat în mijlocul cerului și lumina cu putere, prin curte câțiva argați se agitau în jurul domnului Bazire, care le împărțea pesemne niște porunci, și era o zi atât de obișnuită încât m-am pomenit întrebându-mă dacă auzisem cu adevărat noaptea trecută clopotul de la capelă sau dacă nu cumva totul fusese doar un vis urât, ale cărei fantasme se destrămau în lumina acestei zile însorite de vară.

Clopotul avea să bată cu adevărat peste câteva zile, când s-a desfășurat, așa cum se întâmpla an de an, slujba de dinaintea începerii secerișului. De data aceasta solemnitatea aceasta m-a impresionat mai puțin decât cu un an în urmă și nu și-a mai făcut apariția nici Bondy. La îndemnul domnului Bazire, am stat totuși la masa de după slujbă și am ciocnit un pahar de rachiu cu lucrătorii, dar gândurile mele erau în altă parte. Unde? Firește, mai cu seamă la Julien.

De când ne întorseserăm din Anglia, acesta nu mai dăduse niciun semn de viață. Nici pe mine nu mă prea trăgea inima să-i fac o vizită familiei Lenormand. Deși îl lubeam și îl doream pe Julien cu aceeași ardoare ca la început, îmi era teamă de primirea pe care mi-o va face fermierul, ce va fi ghicit poate că între mine și fiul său era mai mult decât o simplă camaraderie.

Am sperat că de îndată ce va isprăvi cu muncile secerișului, Julien va veni să mă vadă, dar așteptările mele au fost înșelate. Păstoraul nu se arăta. Oare nu cumva, cu vreo vorbă sau cu vreun gest, îl făcuse pe tatăl lui să intre la anumite bănuieli și să-i interzică în mod categoric flăcăului să mă mai întâlnească?

Stăteam ca pe ghimpi și, într-o zi, mi-am luat inima în dinți și am pornit-o pe jos spre ferma familiei Lenormand, cu gândul să mă furișez până în apropiere, doar-doar voi reuși să-mi zăresc măcar de la distanță pentru câteva clipe iubitul.

Am găsit un loc de unde se vedea bine în curtea fermei, m-am pitit în spatele unor tufișuri și am așteptat.

N-a trebuit să aștept prea mult.

Nici nu mă așezasem bine la pândă când l-am văzut pe Julien ieșind din grajdul vitelor. Pesemne că tocmai isprăvise cu adăpatul lor, căci avea la el două găleți, care, după felul în care le ținea, păreau să fie goale. A lăsat gălețile sub un mic șopron din apropierea grajdului, apoi a intrat în casă numaidecât. Totul a durat nespuse de puțin. Nu i-am putut vedea chipul, dar a fost suficient să-i zăresc umerii largi, spatele robust, fesele generoase și coapsele puternice ca să fiu săgetat de dorință.

Mi-am mușcat mâinile până la sânge și, fără să îmi mai pese că aș putea fi văzut, m-am ridicat din spatele tufișurilor și am luat-o la fugă spre Gueule-du-Loup.

Cu răsufierea tăiată din pricina efortului, m-am prăbușit apoi pe un scaun din cârciuma lui Jupân Charbonneau și am comandat băutură.

Speram că rachiul îmi va da o stare de amorțeală.

Apoi a trecut o vreme până când m-am pomenit într-o dimineață la Gueule-du-Loup cu taica Simon, care m-a înștiințat că bătrânul Lenormand mă pofteste la prânz pentru duminica următoare.

Aveam așadar să-l revăd pe Julien în cele din urmă!

Nu mai spun cu câtă nerăbdare am așteptat duminica aceea, cât de încet mi se părea că trec zilele, iar când a venit în sfârșit clipa mult așteptată, m-am dichisit cât am putut de bine, mi-am pus hainele cele mai bune și m-am urcat, fremătând de emoție, în șareta pe care mi-o pusese la dispoziție domnul Bazire, după ce binevoise să mârâie în barbă că răspunde cu capul în fața lui Bondy pentru reputația mea.

La fermă am fost întâmpinat la fel de prietenos ca de obicei. Părea că nu se schimbaseră nimic, nu lipsea de acolo decât fețișoara isteată a lui Michette. Am strâns mâna fermierului, am salutat-o pe gospodină, am glumit puțin cu copiii, și m-am uitat cu înfrigurare după Julien. Acesta mi-a ieșit în întâmpinare ultimul și mi s-a părut că îmi ocolește privirile. Nu mi-a dat mâna, nici nu m-a îmbrățișat, s-a mărginit să schițeze doar un semn de salut.

Mă așteptam la o altă primire din partea lui, așa că l-am spus, pe un ton care voia să pară glumeț, dar care era de fapt iritat:

– Ce-i, Lenormand, după ce ți-am arătat Parisul și Londra, acum nu mai vrei să dai mâna cu mine?

– Poartă-te cum se cuvine, flăcăule! – făcu și stăpânul gospodăriei.

Julien s-a făcut roșu ca focul.

– Vă rog să mă iertați, domnule – băigui el și-mi întinse mâna într-un fel repezit, de parcă ar fi vrut să scape de o corvoadă.

– De la o vreme încoace' îi tot cu mîntea în altă parte. Crez că i s-a făcut de însurătoare...

– Da, Lenormand? Și pe când cununia? – am întrebat eu răutăcios.

Vorbele mele l-au durut fără îndoială, căci mi s-a părut că era gata să izbucnească în lacrimi și că semăna iarăși cu un copil neajutorat.

Dumnezeule, cât de tare îmi venea să-l îmbrățișez!